

1

DARAI SKUBOTAS IŠVADAS. *Išlik rami.*

Bet Lolos širdis smarkiai dauž?si, atrod?, kad tuoj iššoks. Sunk?s d?žiai vibravo kr?tin?je tarsi nuo žem?s kylantis sraigtasparnis.

Ji buvo tikra.

Kažkas lank?si jos bute.

T? pajuto vos ??jusi. ?jungusi švies?, sustojo tarpduryje, bandydama suprasti, kas nutiko. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrod? taip pat. Niekas netrikd?.

Vis d?lto nosis kažk? užfiksavo, kai giliai ir ramiai ?kv?p?. Nepaž?stami chemikalai.

Lola gr?žo ? laipt? aikštel?, apsižvalg?, bet nepasteb?jo valymo ar prieži?ros darb? ženkl?.

Stov?jo abejodama tarpduryje ir svarstydamą, ar v?l kviesti policij?. Galiausiai dvejon?s ?vijo j? vidun. Žinojo, kad jie atsilieps ? skambut?, bet v?l nieko ?tikinamo neras. Kuo dažniau ji skambindavo, tuo mažiau svarb?s jos skambu?iai atrod?, lyg be reikalo trukdan?io vaiko.

Taip atsitiko ir Teresei.

Lola kr?ptel?jo, prisiminusi kaimyn?.

Vis dar vilk?dama darbo drabužiais, mirtinai sušalusi, nors šildymas ?jungtas, svarst?, koks pavojus jai gresia.

Ar Breitveitas steb?jo, kaip ji ?ženg? ? daugiabut?? Lola mat? j?, buvo tikra, kad mat? j? gatv?je pastarosiomis savait?mis, nors jis bemat dingdavo.

Ar jis steb?jo, kaip ji š?vakar gr?žo ? but?? Lola neabejojo, kad skub?dama ? darb? paliko svetain?s užuolaidas užtrauktas.

Sukryžiavusi rankas tryn? delnus ? rankoves, kad sušilt?.

?jo iš kambario ? kambar?, tikrindama didesnes spintas ir palov?, bet nieko nerado.

Vis d?lto jaut?si nejaukiai.

Pasigirdo dur? skambutis ir ji pašoko – nervai ?sitemp? it styga.

Buvo pus? septyni?, o ji nieko nelauk?. Naujieji kaimynai laik?si nuošaliai. Neužsukdavo pasikalb?ti ar ko nors pasiskolinti.

Skambutis v?l su?iršk?, tik š? kart? ilgiau, tarsi tas, kuris nuspaud? mygtuk?, b?t? žinoj?s, kad ji namie.

Breitveitas?

Lola sustingo, kur? laik? net nustojo kv?puoti, nes baim? lediniu gniaužtu užgul? plau?ius ir gerkl?.

Ar ji užsirakino duris?

Žinoma, užsirakinai. Visada dabar užsirakinai.

Nepaisant to, galvoje sukosi siaubingos mintys, kaip jis atidaro duris ir ?eina.

Griebusi telefon?, nykš?iu ?ved? skubios pagalbos numer?, tada prisivert? trumpu koridoriumi nueiti iki priekini? dur?.

Širdžiai daužantis nelygiu ritmu, atsargiai žvilgtel?jo pro akut?.

Tai ne Breitveitas.

Iš l?p? išsiverž? palengv?jimo atod?sis.

Ji pamat? pla?ius pe?ius, vilkin?ius tams? švark?. Blyški? marškini? apykakl? ir vyro galvos pakauš?. Blizgantys juodi plaukai. Trumpi, ne tokie kaip Breitveito. Ir Breitveitas nebuvo toks aukštas ar pla?iapetis.

Vyras atsisuko. Kaklaraištis pakryp?s, tarsi atlaisvintas po ilgos darbo dienos. Vyras per aukštas, kad pro dur? akut? ji gal?t? ?ži?r?ti akis, bet ?žvelg? tvirt? ryžting? smakr? ir jausming? burn? su grioveliais, kurie tur?jo atrodyti ni?r?s, ta?iau privert? j? viduje virp?ti.

Lola priliet? gerkl? ranka. Pulsas dauž?si taip, tarsi širdis b?t? išsiveržusi iš kr?tin?s l?stos, palikdama j? tuštut?l?.

Ne, tai ne Breitveitas.

Kitas vyras, d?l kurio b?t? atidavusi visk?, kad tik jo nematyt?.

Najalas Pedersenas.

K? jis ?ia veikia?

Jis tur?jo ?prot? atvykti tada, kai ji b?davo pažeidžiamiausia. Paskutin? kart? per motinos laidotuves.

Lolos burn? perkreip? ni?ri ironija, nors pilvas virp?jo iš skausmo ir apmaudo. Joje veš?jo kažkokia užsispyrusi s?klel?, kurios jai niekaip nepavyko išnaikinti ir apie kuri? ji atsisak? galvoti.

Ji užmerk? akis ir suskai?iavo iki penki?, bandydama nuslopinti t? pažeidžiamumo jausm?, kad viskas tampa nevaldoma. Ištiesusi rank?, atrakino duris kaip tik tuo metu, kai skambutis pasigirdo tre?i? kart?.

Najalas užpild? vis? dur? ertm?. Ar prieš aštuonerius metus jis buvo toks pla?iapetis?

Lola kartojo sau, kad tai išl?k? jai iš galvos, nors atsimin? kuo puikiausiai.

Tai kod?l ji stov?jo ir žvelg? ? virš?, tarsi niekada anks?iau neb?t? jo ma?iusi?

Aštuoneri metai suteik? daugiau, ne tik išpild? jaunyst?s pažadus. Jis ?gavo autoriteto ir užtikrintumo, o aplink burn? ir akis išryšk?jo naujos raukšl?s, kurios graž? jaunuol? pavert? charizmatišku vyru.

Lolos keliai linko, tyliai keikdamasi, ji laik?si už dur? rankenos.

Šis vyras to nežinodamas sugriov? jai gyvenim?. B?t? gerai t? ?siminti.

– Najalai, kaip netik?ta, – balsas buvo sodresnis, nei jis tik?josi, ir šiek tiek duslus. Jam per pilv? perb?go malonumo pli?psnis ir sudilg?iojo dar žemiau.

Akimirk? žvelg? ? j?, protas tapo tuš?ias, nes siaut?jo jo paties hormonai. Pagaliau ?sijung? logika.

Lola. Edo jaunesnioji sesuo. Mergait?, kuriai jis atvyko pad?ti.

Mergait?, kurios neb?ra. Dabar ji moteris.

Najalas nurijo seiles ir nustebo, kad jam suspaud? gerkl?.

Jis žinojo, kad ji bus pasikeitusi. Tik nesitik?jo, kad taip labai.

– Lola. – Jam vos pavyko sutur?ti klausim?. Net žinodamas, kad tai ji, negal?jo susieti mielo, rimto vaiko, kur? pažinojo, su šia moterimi. – Malonu tave matyti.

Žvilgsnis slydo per tamsiai pilk? pieštuko formos sijon?, blizgan?iomis kojim?mis aptemptomis ilgomis kojomis, ?sprautomis ? aukštakulnius. Stebint liekno k?no linijas šypsena tapo griežta, jis nužvelg? jos veid?.

Nosis ir plati burna der?jo. O akys, kurios kadaise primin? rimt? pel?džiuk?, dabar tapo blizgan?iomis gražios moters akimis.

Griežta ir seksuali. Tarsi sant?riai sušukuoti plaukai ir dalykinis kostium?lis maskuot? gundan?i? moter?, kuri...

Najalas sustingo iš siaubo. Tai Lola! Jis negalvojo taip apie maž?j? Edo sesut?.

Vis d?lto b?t? nor?j?s gauti bi?iulio persp?jim?. Visus tuos metus, kai kalb?jo apie Lol?, jis n? karto neužsimin?, kad ji virto gražuole.

Žinoma, ji pasikeitusi. Pra?jo beveik dešimtmetis.

Najalas jaut?si sutrik?s d?l to, kaip labai ji pasikeit?.

– K? tu?.. – prad?jo ji.

– Ar pakviesi mane?.. – ištar? jis tuo pa?iu metu.

Jos l?pos susi?iaup?, o tai j? nustebino. Ji ir kiti Suares? šeimos nariai visada buvo dosniai svetingi. Po akimirkos veido išraiška pasikeit?, l?p? kampu?iai pakilo ir atsitraukusi ji pamojo jam ?eiti.

– Prašau.

Praeidamas pro j?, pamat? jos rankoje telefon?, nykštys buvo priglud?s virš skambu?io mygtuko.

– Ar at?jau blogu laiku?

Sekund? sudvejojusi, ji papurt? galv?. Ta?iau nepažvelg? jam ? akis, kai uždar? ir užrakino duris.

– Ne, k? tik gr?žau namo ir nieko nelaukiau.

– Ilgai dirbi, – pasteb?jo Najalas, stengdamasis nekreipti d?mesio ? klub? judesius po siuvin?tu sijonu, kol sek? paskui j? ? svetain?.

Najalas smalsiai apsižvalg?. Kambaryje vyravo raminan?ios spalvos – šviesiai žalia ir balta. Tik viena ryški detal? – oranžin?s ir bronzin?s spalv? pagalv?l?s ant sofos. Knyg? spinta pilnut?l?: apatin?se lentynose – didel?s, rimtai atrodan?ios knygos apie vadyb? ir finansus, viršutin?se – grožin? literat?ra.

– Turiu didel? projekt?. Esu tikra, kad žinai, kaip tai vyksta. Nepasiekei visko dirbdamas tik nuo devyni? iki penki?.

Najalas linktel?jo.

– Tiesa. – Jis sunkiai tri?s?, kad pelnyt? s?km?, o b?damas trisdešimties tapo milijardus uždirban?ios ?mon?s generaliniu direktoriumi.

Najalas tik?josi, kad Lola atsis?s, ta?iau ji stov?jo tarpduryje, išk?lusi pe?ius ir sun?rusi rankas, tarsi nežinot?, k? su jomis daryti.

Tai, kaip ji apsirengusi ir kaip pasitik?dama savimi ženg? koridoriu, rod?, kad yra užtikrinta, paj?gi savimi pasir?pinti moteris. Ta?iau jis jaut? visai k? kita. Primerk? akis. Ar ji kramt? l?p? kamput??

Taip ji elgdavosi susinervinusi.

Jis lyg gr?žo laiku atgal ir akimircai v?l atsid?r? Suares? šeimos virtuv?je – steb?jo, kaip mažoji Lola jaudinasi d?l mokyklin?s užduoties. Buvo tikra, kad neišlaikys testo, kol Najalas jos pasigail?jo ir patikrin?s patikino, kad ne tik išlaikys, bet ir puikiai atliks užduot?.

– Aš Melburne darbo reikalais, gal nor?tum pavakarieniauti? Atvykstu retai, pamaniau, kad b?t? gerai pasimatyti.

– Pavakarieniauti? – Lola pažvelg? ? j? taip, tarsi niekada anks?iau negird?jusi šio žodžio. Ne tokios reakcijos jis paprastai sulaukdavo, pakviet?s moter? ? pasimatym?.

– Suprantu, kad netik?ta.

– Aš... Labai malonu, – nusišypsojo ji, ta?iau šypsena aki? nepasiek?. – Kitu metu mielai sutik?iau. Ta?iau diena buvo ilga, o rytoj anksti pradedu darb?.

– Suprantu. – Šeštasis poj?tis, kur? sužadino Edo skambutis, Najalui sak?, kad yra kažkas daugiau nei nuovargis. Štai kod?l jis nekreip? d?mesio ? užuomin? ir neiš?jo. Gal? gale juk jie kaip šeima. – Gal užsisakykime maisto? Pasir?pinsiu tuo, kol išsinersi iš biuro drabuži?. – Žvilgsnis nukrypo ? lieknas kojas su tais aukštakulniais, tada jis v?l pak?l? galv?.

– Oi! – Najalas mat?, kaip ji bando sugalvoti priežast? atsisakyti.

– Tik greitai pavalgysim, – nuramino j?. – Rytoj ir pats turiu daug darbo. – Jis sušvelnino žodžius šypsena ir steb?jo, kaip Lola užsimerkia. Jos burna šiek tiek atsipalaidavo.

J? užliejo šiluma. Tai buvo ne tik paslauga Edui. Galb?t jis nemat? Lolos daug met?, bet Najalui ji vis dar r?p?jo. Atkreip? d?mes? ? blyškius šeš?lius Lolai po akimis ir v?l sukirb?jo nerimas.

– A?i?, bet...

– Nebent ko nors lauki. Gal vaikin?

– Ne. Neturiu vaikin?. – Lolos akys išsipl?t?, lyg b?t? nustebusi, kad išspr?do šie žodžiai.

Najalas pajuto pasitenkinimo pli?psn?. Na, bent jau gal?jo pranešti Edui, kad n?ra jokio vaikin?, apvertusio Lolos gyvenim? aukštyn kojomis.

– Nor??iau išgirsti, k? veiki šiomis dienomis. – Patyl?jo. – Ir nor??iau draugijos. Miestas suk?l? daugyb? prisiminim?. – Tai buvo tiesa. Nugara vis? dien? buvo it sustingusi, nes persekiojo praeities vaiduokliai.

Najalas išsk?t? rankas ? šonus ir nusišypsojo. Lola nežinojo jo istorijos, ta?iau suprato, jog ankstyvuosius jo gyvenimo metus gaub? tams?s šeš?liai. Net ir Edas nenutuok? vis? smulkmen?.

Najalas mat?, kad ji svyruoja: noras pab?ti vienai kovojo su švelnia širdimi.

Lola staigiai linktel?jo galv?.

– B?t?... malonu. Man irgi patikt? draugija. – Tada ji nusišypsojo. Išvyd?s nuoširdži? šypsen? sekund? neteko žado.

Najalas vis dar pratinosi prie naujosios Lolos. Kai tik šis poj?tis atsl?gs, jis v?l galvos apie j? kaip visada. Kaip apie maž?j? Lol?.

O ne kaip apie trikdamai patraukli? moter?.

– Puiku. Kokio maisto nor?tum?

– Kelio gale yra puiki tailandietiška vietel?. Valgiaraštis ant šaldytuvo. Jauskis kaip namie. – Apsisukusi ant kulno, ji nu?jo ? miegam?j?.

Blizgan?ioje virtuv?je jau deg? šviesa. Stov?damas tarpduryje suprato, kad bent vienu atžvilgiu ji nepasikeit?. Skirtumas tarp jos ir Edo erdv?s visada buvo šeimos pokšt? tema. Edas dievino netvark?, o pas Lol? viskas buvo vietose.

Gera žinoti, kad ji nepasikeit?. Ji buvo organizuota ir visk? apgalvodavo. Be to, jautrios širdies, tod?l j? paker?jo akivaizdus jo poreikis bendrauti. Ir ryžtinga. Kai ko nors imdavosi, niekada nepasiduodavo.

?ia nebuvo jokios netvarkos. Nepriekaišting? balt? spalv? sušvelnino ant palang?s sustatytos vazonin?s žolel?s. Najalas pra?jo pro jas ir sustingo.

Kažkoks keistas kvapas.

Ženg? kelis žingsnius, pasilenk?s ?kv?p?. L?tai apsuko vien? puod?, tada kit?, o paskui dar vien?.

Visi augalai toje pus?je, kuri buvo atsukta ? lang?, nudži?v?. Ne palaipsniui senstantys, bet žali ir gyvi vienoje pus?je, o kitoje – negyvi ir sudži?v?. Skirtumas tarp abiej? pusi? br?ž? aiški? linij? tiesiai per vidur?.

Jis pasilenk?, ? šnerves trenk? aitrus kvapas. Atsitrauk?s atgal, susirauk?.

Ant kiekvieno augalo užtepta kažkas kenksmingo. Taip tvarkingai, lyg b?t? panaudota liniuot?.

Najalas sumirks?jo. Lola nepadaryt? tokios klaidos. Jos nykštys visuomet b?davo žalias, nes pad?davo mamai sode.

Žvelgdamas ? pažeistus augalus, susirauk?. Nudeginti, jei teisingai sp?jo. Tai chemikalus jis ir užuod?. Tvyrojo r?gštis kvapas.

Jis nesugalvojo jokios protingos priežasties, kod?l Lolai reik?t? apnuodyti pus? savo augal?. Ypa? tuos, kuriuos naudojo maistui gaminti.

Šeštasis jausmas v?l atgijo. Tas, kuris j? išlaik? gyv? paauglyst?je, kai klajojo su šiurkštesne ir pavojingesne už j? kompanija. Šis instinktas ne kart? j? išgelb?jo. O dabar labiausiai jaudindavosi tada, kai jam pranešdavo, kad nauja programin? ?ranga ar nauja verslo galimyb? žada s?km?.

Jis stov?jo nejud?damas ir apži?rin?jo virtuv?.

Viskas blizg?jo ir net vienintel? skrajut? ant šaldytuvo buvo tiksliai kvadratin?. Ant orkait?s rankenos tvarkingai kabėjo m?lynos ir baltos spalv? languotas virtuvinis rankšluost?lis. Stalviršis švarus, stov?jo tik m?lynas dubuo su žieminiiais apelsiniais, blizgantis ner?dijan?io plieno elektrinis virdulys ir tuš?ias skaidraus stiklo arbatinukas.

Ne, ne tuš?ias. Pasisuk?s Najalas pasteb?jo kai k? blizgan?io.

Atsitrauk?s pamat?, kad suklydo. Arbatinukas buvo tuš?ias ir paruoštas virti. Vis d?lto tas ?sp?jamasis dilg?iojimas išliko. Perb?g?s žvilgsniu virtuv?, pri?jo prie arbatinuko ir nu?m? dangtel?.

Nuneš?s j? tiesiai po virtuv?s lempa, apži?r?jo skaidr? likut? indo dugne.

Kol nagrin?jo smulkius gr?delius, jam ant sprando ir rank? pasišiauš? visi plaukai. Paliet?s gr?delius rodomuoju pirštu, pak?l? apži?r?ti atidžiau.

Ne cukrus, kaip iš pradži? man?.

Sumaltas stiklas.

Kažkas siaubingai pasik?sino ? virtuv?. Jei Lola b?t? virusi arbat?, nekreipdama ? tai d?mesio, b?t? nu?musi arbatinio dangt?, ?d?jusi arbatžoli?, paskui pripildžiusi vandens ir ?sipylusi arbatos ? stiklin? puodel?.

Najalas susirauk?. Kad ir kas tai padar?, neplanavo Lolos tik išg?sdinti. Kankintojas nor?jo rimtai pakenkti. Nesvarbu, kad, priešingai, nei ?prasta manyti, tai negal?jo b?ti mirtinas veiksmas. Svarbiausia buvo žmogaus ketinimai. Tai daugiau nei šlykštu. *Tai žudikiška.*

Najalas pad?jo arbatinuk? ant suolo ir po keli? sekundži? jau beld?si ? uždarytas Lolos miegamojo duris.

– Lola? Ar tau viskas gerai?

Tyla. Vaizduot? ?siaudrino. Jei kas nors pasik?sino ? virtuv?, kaip tada d?l miegamojo?

Sugrieb?s ranken?, pasuko ir past?m? duris kaip tik tuo metu, kai ji atidar?. Najalas perženg? slenkst? ir atsitreng? tiesiai ? Lol?.

Širdis dauž?si ? šonkaulius, o kai rankomis j? apgl?b?, užpl?do palengv?jimas. Minkšti linkiai prigludo, jis g?r? ? save kvapni? šilum?.

Ji saugi.

– Najalai? Kas vyksta? – Lola atsigr?ž? ? j?, akys prisimerk?.

Jis nenoromis paleido Lol?, kovodamas su kitu instinktu. Šis skatino stipriai j? prisitraukti ir laikyti gl?byje.

Noras apsaugoti?

O gal priverstinis potraukis, kil?s ne iš ko nors tyro, o iš jo pirmapradžio atsako ? šveln? moteriškum? per t? sekund?s dal?, kai prigludo visu k?nu?

Ši ?žvalga j? apstulbino.

Najalas sukando žandikaulius ir atsitrauk? atgal, taip padidindamas tarp j? atstum?.

Jai viskas gerai, patikino pats save.

Ties? sakant, ji buvo daugiau nei daili, vilk?jo prigludusius džinsus ir minkšt? žali? megztin?, kuris išryškino liekn? ir lanks?i? fig?r?.

– Atleisk. Nenor?jau ?sibrauti. Ar ?ia viskas gerai?

Najalas prisivert? dirstel?ti pro j? ir apžvelgti moterišk? kambar?. Antikvarin? veidrod? ir subtili? v?duokli? kolekcij? pagal užsakym? pagamintuose stikliniuose r?meliuose ant vienos sienos. Spint? nuo grind? iki lub?. Kremin?s spalvos lov?, nuklot? rubino raudonumo pagalv?l?mis.

– O kod?l tur?t? b?ti negerai?

Balsas j? išdav?. Lola nervinosi.

Najalas ?smeig? žvilgsn? ? dailius bruožus. Buvo pernelyg išblyškusi ir v?l prikando l?p?.

– Ar papasakosi, kas vyksta?

Lola pak?!? smakr?, bet negal?jo pažvelgti jam ? akis.

– Nežinau, k? turi omenyje.

Papasakok!

Ir k? jis ketina daryti? Gyvena kitame šalies gale. Negali tav?s apsaugoti. Jis tik susijaudins ir pasakys Edui, o šis nervinsis, nes jo ?ia n?ra.

– Kažkas lank?si tavo bute.

Lolos akys išsipl?t?. Ji nenoromis pak?!? žvilgsn? nuo tos seksualios burnos ir tvirto smakro ? tamsiai m?lynas akis, kurios net ir po aštuoneri? met? vis dar tur?jo galios j? sugniuždyti.

Kažkas giliai viduje susig?ž?.

Viltis, kad ji atsikratys šio nepageidaujamo ?simyl?jimo, išbl?so ir paliko j? be žado.

Lola giliai ?kv?p?, rikiuodama mintis. Kaip tokiu metu ji gal?jo galvoti apie savo atsakym? Najalui?

Susitelkti ? t? nepador? vyriškum? buvo geriau nei galvoti apie gresiant? pavoj?. Pavoj?, su kuriuo policija, regis, nesugeb?jo susidoroti.

Ji buvo išsigandusi. Bijojo jau kelias savaites ir tai j? išsvargino.

Lola dar kart? ?kv?p? ir su?m? save ? rankas.

– Iš kur žinai?

Ji ?ia ?ženg? visomis penkiomis minut?mis anks?iau už Najal? ir nesugeb?jo suprasti, kuo ši vieta pasikeit?. Išskyrus kvap?.

– Tuoju parodysiu. – Jo antakiai susijung? ? linij?. – Žinai, kas ?ia lank?si, ar ne? – Najalo veido išraiška iš susir?pinusios virto pikta. – Ar tai vyras? Ar davei jam rakt??

Ne, ne piktas. ?siut?s.

Tarsi tai b?t? jos kalt?, kad j? persekioja!

Šis suvokimas privert? j? atitokti.

– Ne. Niekam nedaviau rakto.

Juodi antakiai pakilo, l?pos susisuko ? grimas?, kuri bylojo apie nepasitenkinim?.

– Gerai. O kaip d?l ko nors, k? pasikvieteji pas save? Ko nors, kas liko nakvoti. Jie gal?jo pasidaryti tavo rakto atspaud?, kai nematei, ir pasigaminti atsargin?.

Tai suk?!? juok?.

Jos gyvenime nebuvo vyr?, bent ne ta prasme.

Ne d?l to, kad Lola nesisteng?. Ši mintis j? pašiurpino. Kad ir koki? vil?i? skatinama ji sutikdavo eiti ? pasimatym?, tai neišsvengiamai toliau nenuvesdavo. Joks vyras neatitiko galvoje susikurto idealo.

Lola žinojo, kad tai jos kalt?. Ir šio vyro.

Vien tai buvo priežastis jo nek?sti.

– Tu tikrai nelabai tiki manimi, ar ne? – Ji sau k?!? per aukštus reikalavimus. Ši? problem? band? sutvarkyti, bet nepavyko.

Jos žvilgsnis perb?go per tuos tiesius pe?ius ir nužvelg? lies? k?n?, kuris atrod? toks atletiškas ir galingai vyriškas.

Lola užmerk? akis, nor?dama susikaupti.

– Tiesiog pasakyk. Iš kur žinai, kad ?ia kažkas buvo? – Atmerkusi akis, pamat?, kad jis palink?s prie jos ir ?smeig?s akis jai ? l?pas. Karštis pasklido po k?n?, užpild? svaiginan?iais poj??iais, kuriuos ji nor?jo patirti su koku nors kitu vyru.

Bet kuriuo kitu vyru!

Najalas išsities?, veido išraiška buvo ni?ri.

– Ateik. – Jis atsitrauk? ir nusived? j? virtuv?n.

Palengv?jusia širdimi ji nusek? paskui, nor?dama nukreipti d?mes?. Virtuv? atrod? kaip visada, tik...

Lola kr?ptel?jo pama?iusi žoleles. Tas silpnas kvapas ?ia buvo stipresnis, gana aitrus, pri?jus ar?iau užgniauž? gerkl?.

O gal tai buvo baim?.

Pama?iusios nudži?vusi? lapij? akys išsipl?t?. Ne, ne nudži?vusi?. Sudegusi?. Jis nudegino augalus r?gštimi.

Prisiminusi, kas nutiko Teresei, Lola sužiop?iojo ir ranka užsideng? burn?. R?gšties spindesys ant k?no. Kita ranka apsvij?o liemen?, nes vidurius ir skrand? sukaust? spazmai. Siaubo šauksmas išsiverž? anks?iau, nei ji sp?jo j? sustabdyti.

?ia buvo Breitveitas. Ne jos vaizduot?, kaip tikino policijos pareig?nas.

– Lola? Lola! – Stiprios rankos apgl?b? j? ir prisitrauk?. Najalas buvo aukštas ir raumeningas. Kelias sekundes ji stov?jo sustingusi ir nespriešindama, baimindamasi, kad, remdamasi ? j?, jau?iasi pernelyg lengvai, kai turi išlikti stipri.

Bet kai Najalo šiluma ? j? ?siskverb?, be jokios abejon?s, Lola prie jo prisiglaud?, o didžiulis drebulys pamažu nuslopo.

Atrod?, kad ji vis? gyvenim? neleido sau atsipalaiduoti. Taip ilgai buvo budri. Kaip seniai stov?jo štai taip arti ko nors? Veikiausiai tada, kai prieš šešis m?nesius t?vas išvyko ? turistin? kelion? aplink Australij?.

– Viskas gerai, Lola, – j? persmelk? sodrus balsas, kai palinko prie Najalo.

Ji prav?r? burn?, nor?dama pasakyti, kad n?ra gerai. Siaubingas, bauginantis jovalas. Bet tik užmerk? akis ir leido galvai ? j? atsiremti. Prigludusi užuod? ne r?gšties, o kedr?, prieskoni? ir šilto vyro kvap?. Lola godžiai g?r? j? ? save.

Didel? ranka l?tai apgl?b? jos nugar?. Paguodos gestas, atlaisvinantis nepakeliamos ?tampos mazg?, kur? jau kelias savaites nešiojosi giliai kr?tin?je.

Galiausiai, kai pagunda nejud?ti tapo per stipri, ji pak?l? galv?. Jos rankos kažkod?l buvo apgl?busios ir tvirtai apsivijusios Najal?, tarsi b?t? siekusi saugumo. Skubiai j? paleido ir atsitrauk?.

Dabar širdis bent nebesidauž? gerkl?je. Panika sumaž?jo iki ?manomo ištvirti lygio.

– Atsiprašau, Najalai. Paprastai nesu tokia... – g?žtel?jo pe?iais ji, nenor?dama žodžiais išreikšti pažeidžiamumo.

– Neatsiprašin?k. – Najalo balsas buvo šiurkštus, ji steb?jo, kaip giliai ?kv?pus pakyla jo kr?tin?. Galiausiai pak?l? žvilgsn? jam ? veid?, naujai atrastas j?g? poj?tis nusl?go.

– Kas? Ar dar kažkas? – Jo veido išraiška buvo tokia ni?ri, kad baim? perb?go jai per nugar?.

– O ar to negana? Išvežkime tave iš ?ia.

– Išvežti? – Lola sumirks?jo. – Reikia paskambinti policijai. Pranešti apie ?sibrov?l?.

Najalas jau ved? j? iš virtuv?s.

– Žinoma. Bet neb?tinai dabar. Užteks, kad praneši rytoj darbo valandomis. Pasir?pinsiu, kad vieta b?t? saugi ir niekas negal?t? ?eiti.

Mintis išeiti ir palikti visk? rytdienai viliojo. Diena buvo ilga, kupina išbandym?, o apklausa policijoje j? dar labiau prailgint?. Ji jau dabar jaut?si išsekusi.